

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Dömös Erzsébet ügyvéd (képviselő címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a dr. Nagy Ákos ügyvéd (képviselő címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007. június 29. napján meghozott, 26.P.24.731/2005/40. számú ítélete ellen, az alperes részéről 41. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit pedig helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2001. október 11-én az alperes biztosítottja által üzemben tartott gépkocsi utasaként közlekedési balesetet szenvedett. A balesetben az ágyéki, II. csigolyája eltörött, ennek következményeként a gerinccsatornája beszűkült. Átmenetileg az alsó végtagjai megbénultak; széklet és vizelettartási zavarai is voltak. Jelenleg az állapota már véglegesen kialakult. Súlyos fokban mozgáskorlátozottá vált, járni két könyökmankóval, járógéppel tud. Gerincfűzőt kell viselnie. Jobb lábának izomzata jelentősen sorvadt, a lábszár külső oldalának izomzata bénult, jobb bokája lóg. A lakáson kívüli helyváltoztatása csak gépkocsival lehetséges. A munkaképessége 67%-át veszítette el. A nyugdíjbiztosítási igazgatóság 23.005 forint rokkantsági nyugdíjat állapított meg részére. Alkalmanként különböző rehabilitációs munkákat végez.

Az alperes peren kívül megfizetett a felperesnek 4.000.000 forint nem vagyoni kártérítést és kamatait. Járadékot folyósít a felperes keresetveszteségének és költségeinek pótlására.

A felperes keresetében további 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, gépkocsi vásárlás költségeire 2.000.000 forint és ruházat beszerzésével kapcsolatos többletköltségeire 100.000 forint, lakása átalakításának költségeire 600.000 forint, keresetveszteségének és a baleseti egészségkárosodása folytán keletkezett rendszeres költségeinek pótlására az alperes által folyósítottnál magasabb összegű járadék megállapítását kérte.

Az elsőfokú bíróság 3.000.000 forint nem vagyoni kártérítés és 2001. október 11-től járó kamatai, 2004. július 1. napjától 2007. június 30-ig keletkezett járadéktartozásra és költségre 2.698.868 forint és kamatai, 2007. július 1-től havi 127.785 forint járadék megfizetésére kötelezte az alperest.

Az egy összegben megítélt járadékból 78.585 forint a keresetveszteség, 12.000 forint a gondozási költség, 8.000 forint a háztartási, 6.200 forint a mezőgazdasági kisegítő igénybevételével járó költség, 3.000 forint a fokozott ágyneműkopással kapcsolatos költség, 5.000 forint a háztartási többletköltség, 15.000 forint pedig közlekedési többletköltség.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a nem vagyoni kártérítés vonatkozásában kifejtette, hogy a felperest testi fogyatkozása mellett hátrányok érték annál fogva is, hogy a testi állapota miatt visszahúzódóvá vált, emberi kapcsolati visszafejlődtek, hangulatára a komorság jellemző. Mindezeknek a hátrányoknak a kiegyenlítésére 7.000.000 forint nem vagyoni kártérítés alkalmas.

A balesetet szenvedett személy keresetveszteségét a Ptk. 357. § (1) bekezdése értelmében általában a balesetet megelőző egy évben elért rendszeres kereset (jövedelem) havi átlaga alapján kell meghatározni. A felperes a balesetet megelőző időben szakképzettségének megfelelő munkát végzett; hegesztőként dolgozott, mint vállalkozó. A Szociális és Munkaügyi Minisztérium a felperessel azonos munkát végző egyéni vállalkozók átlagjövedelmét közölni nem tudta, mert adatok nem álltak a rendelkezésére. A munkaviszonyban álló hegesztő szakmunkások kereseti adatait azonban közölte. A felperes jövedelemveszteségét ezeknek az adatoknak a felhasználásával lehetett megállapítani; a járadék összege a közölt átlagjövedelmek és a felperes nyugdíjának, továbbá a társadalombiztosítási járulékoknak a különbözete. A lejárt járadéktartozás meghatározásánál el kellett számolni a rehabilitációs munkákkal elért kereseteket is.

A jövőre nézve a járadék összegét havi 78.585 forintban lehetett megállapítani. A rehabilitációs munkákért kapott munkabért a jövőben esedékes járadékok összegének meghatározásánál már nem kellett figyelembe venni, mert ezeknek a munkáknak a lehetősége „rövid időn belül meg fog szűnni”.

Megalapozott volt a felperesnek a fokozott ruhakopással kapcsolatos 100.000 forintos költségtérítési igénye is. A fokozott ruhakopás, a mankó, a járógép és a gerincfűző használata miatt igazoltnak tekinthető. E vonatkozásban számításba kellett venni még azt is, hogy a felperes balesetkor viselt ruhája tönkrement és a kórházi ápolása idején különböző ruhaneműk beszerzésére kényszerült.

A felperes tömegközlekedési eszközön utazni nem tud. Kisebb sétáktól eltekintve, minden helyváltoztatáshoz gépkocsit kell igénybe vennie. A gépkocsi használattal járó közlekedési többletköltség mérlegeléssel havi 15.000 forintban volt meghatározható.

Az alperes a fellebbezésében az első fokú ítélet részbeni megváltoztatásával, a nem vagyoni kártérítésre és a fokozott ruhakopással kapcsolatos költségek megtérítésére irányuló kereset elutasítását, a járadék tekintetében a gépkocsi többlethasználattal kapcsolatos költség havi 6.000 forintban, a keresetvesztésnek pedig a Szociális és Munkaügyi Minisztérium által közölt jövedelmi adatok 40%-ában való meghatározását kérte.

A balesetkori ár- és értékviszonyokra tekintettel a 7.000.000 forintos nem vagyoni kártérítést túlzottnak tartotta, a már megfizetett 4.000.000 forint nem vagyoni kártérítés a felperest ért nem vagyoni hátrányok kiegyenlítésére elegendő.

A fokozott ruhakopással kapcsolatos költségeit a felperesnek bizonyítania kellett volna; a bizonyítás lefolytatásának hiányában a költség általános kártérítésként nem volt megítélhető.

A felperes bruttó jövedelme a balesetet megelőzően 36.375 forint volt. Ez a hegesztő szakmunkások 2001. évben elért havi átlagkeresetének csak a 40%-a. Indokolt ezért, hogy a keresetvesztés a 2001. évet követő időszakban is a hegesztő szakmunkások minisztérium által közölt kereseti adatainak 40%-ában legyen meghatározva.

A felperesnek a balesetet megelőző egy évben a kereseti adatai rendelkezésre álltak, ezért a Ptk. 357. § (1) bekezdése alapján a keresetvesztését ezeknek az adatoknak a felhasználásával kellett meghatározni. A keresetvesztés meghatározásánál nem lehetett volna más hasonló munkakörben dolgozók kereseti adatait figyelembe venni.

A felperes 2007. április 2-ai beadványában azt állította, hogy a rehabilitációs munkákért kapott bér levonása után a keresete 50.079 forint. Arra az esetre, ha az elsődleges érvét az ítélet tábla nem fogadná el, erre az összegre kérte leszállítani a keresetvesztést pótló járadék összegét. A felperes a 2007. június 23-i tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy a gépkocsi használattal kapcsolatos többletköltségeit 6.000 forint ellensúlyozná. Az elsőfokú bíróság ennek ellenére 2002. január 1. napjától állapította meg a közlekedési többletköltségek ellensúlyozására szolgáló járadékot havi 15.000 forintban. A felperes nem is bizonyította, hogy „melyek azok a többletkiadások, amelyek az általa folyósított 6.000 forinttal szemben 15.000 forinttal kompenzálható”.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, hogy a baleset előtt kezdő vállalkozó volt. Méltánytalan lenne számára ezért, ha a járadék meghatározásánál a bíróság a kezdő vállalkozóként elért jövedelmét venné alapul. Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a vele azonos szakképzettségű munkavállalók átlagkeresetét vette alapul a járadék meghatározásánál.

Helyén való volt a ruházati többletköltség általános kártérítésként történt megállapítása is. A járógép miatt csak bő nadrágokat tud viselni, amelyek a járógép

szilikonnal való ápolása folytán gyorsan elszennyeződnek, s a mankó, valamint a járógép miatt gyorsan is kopnak. Több, mint három hónapig volt kórházban, az alperes által folyósított 16.600 forint még a legszükségesebb ruházattal kapcsolatos kiadásait sem fedezte.

Kiemelte, hogy a legrövidebb utakra is kizárólag gépkocsival tud elmenni. Ezt az igazságügyi orvosszakértői vélemény is megerősítette.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló jogi következtetést is vont le. Mérlegelési szabadságának határain belül maradván állapította meg a nem vagyoni kártérítés összegét is.

A felperes azzal a szándékkal lett vállalkozó, hogy az alkalmazásban álló hegesztő szakmunkások átlagos munkabérét meghaladó, vagy legalábbis azt elérő jövedelemhez jusson. A vállalkozás kezdetén a vállalkozás indításával szükségképpen együtt járó és a balesetkor még meg nem térült költségek miatt is elmaradhatott az adóköteles jövedelme a hegesztő szakmunkások átlagos munkabérétől. De alaposan vélelmezhető, a jövedelme tartósan nem éri el a munkaviszonyban elérhető keresetet, ismét munkaviszonyt létesít. Mindezért nem kifogásolható, hogy a kártérítési járadék összegét az elsőfokú bíróság az alkalmazotti átlagkeresetektől kiindulva határozta meg.

Helyes mérlegeléssel állapította meg az elsőfokú bíróság a közlekedési többletköltségeket is.

Az ítéltábla mindezért az első fokú ítéletet lényegében annak helyes indokainál fogva, a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező alperes köteles a felperes fellebbezési perköltségét is megfizetni a Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2008. április 4.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Szücs József s. k. előadó bíró, Dr. Németh László s. k. bíró